

Stížnost namítá, že nař. rozhodnutím byl porušen zákon z 15. července 1927 č. 112 Sb., jímž byl pro živnost hostinskou a výčepnickou zaveden průkaz způsobilosti, a vytýká, že žal. úřad nereagoval po této stránce na odvolání stěžujícího si společenstva. K tomu dlužno podotknouti, že odvolání společenstva z výměru prvé stolice námitku tuto neobsahovalo, a to přirozeně, neboť bylo podáno dne 11. května 1927, tedy ještě před vydáním zák. č. 112/27. Na tento zákon poukázalo společenstvo ve svém vyjádření o odvolání zúčastněné strany Emanuela K. z rozhodnutí druhé stolice. Žal. úřad na tento poukaz v nař. rozhodnutí výslovně nereagoval, než udělil Emanueli K. žádanou koncesi, ač průkazu způsobilosti nepodal, dal na jevo, že v daném případě nemají předpisy zák. č. 112/27 významu. Názor tento sluší uznati správným.

Prvá stolice udělila Emanuelu K. koncesi k provozování živnosti hostinské a výčepnické před vydáním zák. č. 112/27. Z tohoto rozhodnutí nabyt on určitých práv, a úkolem vyšších stolic bylo zkoumati, zdali udělení této koncese stalo se v mezích zákona. Mohou proto vyšší instance posuzující zákonnost rozhodnutí vydaného prvou stolicí, rozhodovati na základě materiálních předpisů platných v době, kdy rozhodnutí prvé instance bylo vydáno, nemohou však pozírat k materiálním předpisům zákona pozdějšího, vyhlášeného teprve po vydání rozhodnutí prvé stolice, leč by tento pozdější zákon obsahoval předpis, že materiálních předpisů nového zákona dlužno použiti také na případy, kdy koncese byla udělena před jeho vyhlášením a o podaném rekursu bylo rozhodováno teprve za platnosti nového zákona. Takového ustanovení zákon č. 112/27, jenž nabyt dle § 8 účinnosti dnem vyhlášení t. j. dne 28. července 1927, neobsahuje. Nemohl tedy žal. úřad, rozhoduje o opravném prostředku, jímž se Emanuel K. domáhal, aby výměr prvé stolice byl opět uveden v platnost, přihlížeti k materiálním předpisům později vydaného zák. č. 112/27, kterým byl pro činnost hostinskou a výčepnickou zaveden průkaz způsobilosti. Pak ovšem nebyl žal. úřad vůbec povinen zjišťovati, prokazuje-li Emanuel K. způsobilost tímto zákonem požadovanou čili nic.

Č. 8628.

Pojištění nemocenské: Kdy se pokládá nové onemocnění touže nemocí co do povinnosti nemoc. pojišťovny, poskytovat nemocenskou podporu, za pokračování v nemoci?

(Nález ze dne 24. května 1930 č. 14.562/28.)

V ě c : Okresní nemocenská pojišťovna v P. proti ministerstvu sociální péče o náhradu léčebného za Antonína N.

V ý r o k : Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y : Zsp v Praze vyslovila rozhodnutím z 15. ledna 1927 na základě § 66 nem. zák. z 30. března 1888 č. 33 ř. z. ve sporu všeob. veř. nemocnice v N. s okr. nemoc. pojišťovnou v P., že pojišťovna tato

jest podle § 8 odst. 3 nem. zák. povinna nahraditi útraty vzešlé ošetřováním svého člena Antonína N. v této nemocnici od 3. března do 6. dubna 1926 za 28 dnů ve výši 532 Kč. — — — —

Min. soc. péče nevyhovělo nař. rozhodnutím odvolání stěžující si pojišťovny. — — — —

O stížnosti uvážil nss toto:

Nař. rozhodnutí jest vybudováno na skutkovém zjištění, že Antonín N. byl od 23. září do 20. prosince 1925 členem okr. nemoc. pokladny v P., že dne 21. prosince 1925 onemocněl a byl vzat do stavu nemocných jmenované pokladny, že byl od tohoto dne do 6. dubna 1926, kdy končilo ošetřování nemocniční, nepřetržitě nemocen ve smyslu nemoc. zákona. Proti tomuto zjištění nemá stížnost stížního bodu.

Je-li tomu tak, pak byla stěžující si pojišťovna povinna podle § 6 odst. 1 č. 2 posl. věta nem. zák. poskytnouti Antonínu N. nemoc. ošetření, dokud nemoc trvá a neskončí-li dříve, po dobu jednoho roku. Uznal-li tedy žal. úřad na tomto skutkovém podkladě stěžující si pojišťovnu povinnou k náhradě požadovaného léčebného za období od 3. března do 6. dubna 1926, měl oporu v cit. § 6 č. 2 a v § 8 odst. 3 nem. zák.

Stížnost namítá jedině, že předpisu § 6 a) odst. 3 odporuje názor žal. úřadu, že Antonín N., i když byl uznán schopným k práci, byl přece nadále nemocen, takže celá doba od 21. prosince 1925 do 6. dubna 1926 tvoří jedině nemocenské období. Stížnost se mýlí.

Podle ustanovení § 6 a) odst. 3 jest novou nezpůsobilost k práci následkem nemoci, na kterou bylo již poskytováno nemocenské, při výpočtu doby, po kterou má býti vypláceno nemocenské, pokládati za pokračování této nemoci, nenastala-li později než osm týdnů po zastavení nemocenského. Předpis ten stanoví fikci, že nové onemocnění touž nemocí — za předpokladů zde blíže uvedených — jest považovati za pokračování nemoci dřívější, tak že se má, za to, jakoby mezi oběma případy onemocnění nebyla nastala nijaká mezera, jako by šlo jen o jeden případ onemocnění (srov. nál. Boh. A 2321/23).

Je-li však bezvadně zjištěno, že Antonín N. byl od skončení pracovního poměru (od 21. prosince 1925) až do přijetí do nemocnice nepřetržitě nemocným ve smyslu nemoc. zák., nenastalo-li tedy přerušení v jeho nemoci, nelze již proto na jeho případ použití stížností dovolaného předpisu § 6 a) odst. 3 nem. zák., jenž, jak uvedeno, předpokládá právě nové onemocnění, tedy přerušení stavu, vyžadujícího lékařské pomoci a léků.

Nál. Boh. A 4754/25, na který stížnost poukazuje, měl za předmět případ, kdy zaměstnanec onemocněl znova a to v době, ve které již neměl vůči pokladně nároku na podporu, tedy případ zcela jiný, kdežto v dnešním sporu jde o pokračování v nemoci v době, kdy zaměstnanec ještě měl nárok na podporu vůči pokladně.